

Şiir, kendi arzının merkezinde bir masaldır...

Hırçın bir dünyada yaşıyoruz. Keskin bıçak yüzleri gibi insanların yüzleri. Gövdelerini ve ruhlarını durmaksızın sağa sola savuruyorlar. Arkadaşlarını, aşklarını, arkadaşları olmayan insanları, kör bir bıçak gibi kesip doğrayıp hızla tüketiyorlar. Aslında tükettikleri kendileri, bunu biliyorlar. İçtensizliğin, küçük işlerin, gün'ün ve an'ların adamı olma yarışıdır bu. Kavga edecek kimseyi bulamazlarsa aynadaki silüetleriyle, kendi gölgeleriyle savaşıyor bir demet dikenli tel gibi ortalıkta "ego" kanlarını dökerler durmaksızın. Büyük cümlelerle başlayan büyük işlerin büyük yazarları/adamlarıdır onlar.

Vahşi kapitalizmin doğurduğu vahşi sanat sevicilerinin içgüdüsel davranışlarıdır. Yoksa klasik sanatçı egosu değil. Ancak, işin üzücü yanı, tüm bu savaşı sürdürürken dünya barışı, toplumsal adalet ve sosyalist söylem cümlelerini de ihmal etmezler, hatta bayrak edinirler. Bir savrulma, belirsizlik ve karmaşa/kaos ortamına sürüklenmekte olduklarının farkında bile değillerdir ne yazık ki.

İşte tam da burada;

"Öyle bir zaman gelecek ki EGO insanların tanrısı olacak" diyen Freud'a hak vermemek olası değil.

Her sanat eseri, enerjisini kendi iç döngüsünde saklar. Çıplak ve sert kaşlı bir dünyanın dışındadır. Bir başka şeyle dışında görünüyor gibidir aslında. Sanat, kendi arzının merkezindedir. Bu bir çelişki gibi görülüyor olabilir. Biraz derinine bakıldığında hiç de öyle olmadığını kolaylıkla görebiliriz.

Şiirin tarif edilemez eylem biçimi ve iç dengesi, kendi içindeki akarsularını ve aykırılıklarını da asli doğallığı içinde yaratır. Bu yüzden sorgulanamaz kişiliği, hayatı, hayatı meydana getiren ne varsa, işte onu neden sonuç ilişkisiyle yeniden doğurur. Çünkü yaşamda ve şiirde içtenlik, onun tek ve en önemli emilen ana sütüdür. İçtensiz bir şiir, içtensiz hayatıdır gerçekte şairin. Tersine ise ele verir kendini, sırtır, giderek de kendini yakar, yok eder. Tıpkı bir akrep gibi zehirler hücrelerini ruhunun ve etinin.

Pimini kendi hücrelerine/üstüne çeken bir el bombasıdır şiir bu yüzden.

Hayat ne kadar basit ve karışık, şiir de o kadar basit ve karışıktır iç dengesiyle kalbinin. Eklektik, yapmacık ve planlı, programlanmış, kurgulanmış bir hayat ne kadar içtensiz ise, bu saydıklarımı koşut kabul eden şiir anlayışı da o denli uzaktır şiirden. Nehrin iç dengesi, akışı, müziğin dalgalarının çırpınışı, durgunluğu, simyası şiirin akışkanlık hızını belirlerken savrulup gider özgürlükler denizinde.

Bu savrulmadır ki iç dengesini, açık/gizli disiplinini yeniden yaratır/doğurur şiirin.

Şiirimin adına "küçük taşlar iklimi"nde yaptıklarına gelince. Ben özel bir şey yapmadım. Ancak, tek bildiğim biraz özendim. Daha özendim diğer kitaplarıma göre sanırım. Onlara haksızlık mı yaptım ne, bilemem ama. Tek bildiğim bu. Bir de kendi şiirimin okumu yayından salıverdim. Öyle pek hedef de gözetmedim ama. Gelişigüzel salıverdim.

Bakın tam da burada, bu serüveni özetleyecek bir kış masalı anlatayım size;

masaldan tahterevalli çok eskiden/pabucu yarım/uzak ülkenin derinliğinde/bir çocuk yaşarmış kulakları sarı ve pembe/masal bu ya/ters getirmekmiş/çocuğun işi/belinden şiiri/sarı pembeli/kulaklı kedilerin/dedikleri de tutmazmış/söyledikleriyle birbirini/bir gün her günkü güneş/batıdan doğarken/o sabah doğudan batmış/-aklı karışık tanrıların işidir bu-/diye aklından geçirmiş/dünyanın bütün bildikleri/o gün bu gündür/çocuklar ellerinde çember/toplar bütün rüzgârgüllerini/dünyanın/dengede tutmak için/gece gündüz/tahterevalliden/bir aşkı.

Halim yazıcı